

faſt ved, at man ikke ſaaledes kan blive ved at trække os fra en Skandſe — havde jeg nær ſagt — til en anden.

Justitsministeren: Det ærede Medlem tvinger mig til at minde om, at jeg udtrykkelig udtalte, at jeg efter de Forhandlinger, der ſaa ofte have fundet Sted om denne Sag, ikke fandt mig opfordret til paany at gaa ind paa alle Enkeltheder. Det ærede Medlem maa alſaa paa ingen Maade deraf, at jeg ikke optog de enkelte Uttringer til Prøveſe, ſlutte, at jeg i og for ſig kunde finde de Grunde, der af ham ere anførte, fyldeſtgjørende. Sagens Stilling er jo det høie Thing ſaa beſjendt, at det viſjeligen ikke vil forlange af mig, at jeg ſkal behandle Sagen, ſom om den aldrig før havde foreligget til Behandling. Regjeringens Standpunkt eller i alt Fald det Standpunkt, hvorfra jeg betragter denne Sag, er ſelvſølgelig at viſe ſaamegen Velvillie og Liberalitet, ſom man paa nogen Maade tror at kunne forſvare, overfor en Embedsmand, ſom er bleven fjernet ved en Lovforanſtaltning, der blev truffen, og hvorved han netop paa Grund af en paatænkt Omregulering kun fik ſit Embede ſom konſtitueret. Det er denne Omſtændighed, ſom har foranlediget, at han maatte gaa af, og det er diſſe Forhold, under hvilke Sagen har foreligget. Ved Siden deraf vil ganſke viſt det ærede Medlem, der før omtalte et Lovforſlag, der ganſke rigtig ikke er blevet til Lov, ikke kunne miſkjende, at Regjeringen ingenlunde handler urigtigt, naar den tager Henſyn til Afſtemninger, der have fundet Sted i dette Thing. Den veed meget vel at ſjelne imellem det Tilfælde, at et Lovforſlag er endelig gennemført og har vundet Kongens Sanction — thi ſaa var der ikke længer nogen Forhandlingsgjenſtand, ſaa var Sagen afgjort — og ſaadanne Tilfælde, hvor der blot foreligger et Lovforſlag; men det ligger i Forholdets Natur, at der ikke pleier at være et ſaadant Svælg, en ſaadan Kløft mellem Afſtemningerne i det ene og det andet Mars Forſamling, at man jo ganſke naturligen maa tage Henſyn til Afſtemninger, der tidligere have fundet Sted, ſelv om det ikke er lykkeligſt at føre Sagen igennem. Det var til-

ſældige Omſtændigheder, der gjorde, at det Lovforſlag, hvortil der er henpeget, ikke blev gennemført, det var ikke Omſtændigheder, der vedkom ſelve Lovforſlaget, men andre Omſtændigheder, det var Børnepligtſlovens Skjæbne, og under ſaadanne Omſtændigheder er det virkelig ganſke naturligt, at man tager Henſyn til Afſtemninger, der tidligere have fundet Sted, og at navnlig den enkelte Mand, over hvem det gaar ud, med en viſ Forventning og Vængſel ſer hen til, om ikke et blidere Sind ſkulde viſe ſig ved Afſtemningen i Thinget, for at denne Sag engang kunde ſaa en god og lykkelig Afgjørelſe.

S. M. Peterſen: Jeg ſkal lade Uendlingsforſlaget lide ſin Skjæbne og ikke opholde mig derved; men jeg kan ikke undlade at gjøre en Bemærkning i Anledning af de Uttringer, vi hørte af det ærede Medlem for Alborg Amts 2den Valgkreds (Klein). Der er ſandelig Ingen — i ethvert Tilfælde ligger det langt fra mig, og jeg tror fra enhver Anden, ſom har talt om denne Sag — der har den allermindeſte Tanke om at ville fortrædige eller være haard imod den enkelte navngivne Mand. Det er Tilfældet, der rammer denne, og intet Andet, og det er et Tilfælde, ſom vi Alle i forſkjellige Livsforhold kunne være underkaſtede, at en Lov rammer haardere paa et Sted end paa et andet; men det er, ſaavidt jeg forſtaar det, et Princip, at Folkethinget nærmere har villet holde ſig til tidligere Afgjørelſer af lignende Natur end til et Forſlag, der ikke er blevet til Lov, og man har ikke ſyntes ret godt om, at det fra en viſ Side af Salen er blevet betydet, at man var ſaa godt ſom moralſk forpligtet til at følge Landſthinget og Regjeringen. Dette har jeg ſagt, og det faſtholder jeg.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gif man til Afſtemning, hvorved:

Forſlag af Bach, Søren Tørgenſen og Rugaard:

3 Linie 3 ſættes „1,200“ iſtedetfor: „1,350“ blev ved Navneopraab, der var begjært af